

1 OLD DEATH

New Orleans, hlavní město orleánské farnosti ve státě Louisiana, je nejdůležitějším obchodním střediskem celého jihu Spojených států. Leží asi sto sedmdesát kilometrů od ústí Mississippi, vklíní se jako srpek půlměsíce mezi řeku a jezero Pontchartrain, a má už ve všem ovzduší a ráz jižních měst. Ve starších čtvrtích, ve špinavých úzkých uličkách s domy i domky zdobenými spoustou balkonů, arkýřů a loubí se v temných, zastrčených zákoutích dost často schovává to, co se štítí denního světla. Člověk se tu setká se vším možným. Žijí tu lidé všech barev, od bělochů s kůží chorobně bílou až po ty nejtmaší negry s kůží jak nejčernější uhel. Po ulicích i v zapadlých hospůdkách vyhrávají flašinetáři, chraptí potulní zpěváci a až do ohluchnutí drásají uši kytaristé. Muži se hádají a vzrušeně po sobě pokřikují, ženské bez přestání vřeští a piští. Po chodníku vleče nějaký rozzuřený námořník za cop Číňana, pár kroků dál se rvou jak psi dva černoši, a ještě je povzbuzuje dav chechtajících se čumilů. A za rohem se mydlí dva nosiči, kteří nechali náklad nákladem a ostošest do sebe buší; třetí přiběhl, asi je chtěl usmířit, ale dokázal jen to, že ti dva se na něj vrhli společně a častují ho teď ranami, které si před chvílí rozdávali mezi sebou. A v přístavu, v němž se vedle sebe tísní desítky nejrůznějších plavidel, od nejmenších bárek až po velké nákladní lodi, se chumelí na molu další stovky lidí, pobíhajících zmateně mezi obrovskými balíky bavlny, nespočetnými sudy a bednami a nejrůznějšími vozy a vozíky. Vládne tu prostě nepopsatelný ruch a zmatek, a cestovatel by přísahal, že se nachází někde na orientálním tržišti.

Zato na okraji města najde člověk přívětivé, napolo venkovské domky, skryté v pečlivě ošetřovaných zahrádkách s růžemi, oleandry, fíkovníky, cesmínami, oranžovníky, citroníky, hrušněmi i broskvoněmi. A tady najednou najde i klid a pohodu, po které zatoužil, ohlušený a omámený ruchem města.

Také já jsem hledal v těchhle tichých koutech trochu oddychu, když jsem se tak neočekávaně ocitl v New Orleansu po víc než dvou letech od dob svých prvních učednických krůčků na Západě... Stalo se od té doby, kdy jsem se rozloučil s Vinnitouem, hodně věcí a prožil jsem leccos v nejruznějších koutech zeměkoule. Vrahu Santerovi, o jehož potrestání jsme tolik usilovali, se podařilo zmizet, a to dokonce právě v tomto městě, a já jsem opustil nejdřív Spojené státy a potom americký kontinent vůbec. Dostal jsem se do chilského Valparaisa a odtud na ostrovy v jižních mořích, až do Číny a na východoindické pobřeží. Peněz jsem mnoho neměl – moji někdejší zaměstnavatelé nechtěli samozřejmě ani slyšet o tom, aby mi vyplatili třeba jen dolar nad stanovenou částku, a shrábli prostě peníze určené pro zbývající čtyři – už mrtvé – *surveyory* do vlastní kapsy – a jak mi peníze docházely, ohlížel jsem se, jak se dostat co nejrychleji domů, do Evropy. Byl jsem tehdy v Kalkatě, ale žádný vhodný parník po dlouhou dobu neodjížděl, a protože se naopak naskytl velmi výhodná příležitost zajat rychlou lodí do New Yorku, dal jsem – vlastně docela nečekaně, protismyšlně a po zcela krátké úvaze – přednost návratu do „nového světa“. Tiše jsem si přitom říkal, že v New Yorku se jistě něco najde, že se tam uchytím nakonec snáz než doma. A tak jsem po pěti týdnech plavby kolem mysu Dobré naděje – Suezský kanál se tenkrát teprve dostavoval – vystoupil zase po dlouhé době na půdě Spojených států.

Ze všeho nejjednodušší by bývalo bylo napsat starému příteli Henrymu do Saint Louisu a vypůjčit si od něho do začátku nějaký ten dolar – jenže to se mi, upřímně řečeno, přičilo. Vypůjčit si peníze svede každý budižkničemu, říkal jsem si, ale postarat se o sebe za všech okolností *jen sám* – v tom se teprve ukáže pravý chlap. To by mi muselo už pořádně téct do bot, kdybych se měl odhodlat k něčemu takovému! A mně naštěstí do bot ještě neteklo! Přišel jsem totiž na docela jednoduchý, a jak se ukázalo, blahodárný nápad: posadil jsem se za psací stůl, namočil pero, sepsal všechno, co jsem uviděl a prožil na své poslední cestě, a nabídl rukopis novinám. *New Yorker* jej otiskl, ohlas mezi čtenáři byl nemalý, a tím jsem se pro první chvíli zachránil z nepříjemné finanční tísně. Při té příležitosti jsem se seznámil s jistým velmi ctihodným mužem, panem Josy Tailorem,

který se mi představil jako ředitel detektivního ústavu, ostatně v tehdejší době dosti známého a vyhledávaného. Z toho, co si přečetl, a z toho, co o mně slyšel (protože – k mému podivu – i do New Yorku někdo přinesl zprávy o Old Shatterhandovi a jeho dobrodružstvích na Dalekém západě), jsem se mu natolik zalíbil, že mi jednoho krásného dne nabídl spolupráci. Původně jsem se nechtěl v Americe zdržet dlouho, počítal jsem stále ještě s návratem do Evropy – ale Tailorova nabídka mě lákala: hlavně vyhlídkou, že se při takovém zaměstnání dostanu hodně do styku s lidmi, že poznám lidskou povahu zase z jiné stránky. To rozhodlo. Přislíbil jsem. Dělal jsem v životě leccos, a musím říct, že tahle práce patřila k těm nejzajímavějším, a taky nejlépe placeným. Bylo to leckdy dost namáhavé, ba vysilující – Josy Tailor mi brzy začal svěřovat zvlášť zapeklité případy –, ale když se věc podařila, vypadala i odměna podle toho.

Jednoho dne si mě Tailor dal zavolat do pracovny a představil mě tam staršímu, usouzeně vyhlížejícímu muži, který prý přišel s naší pomocí vyřídit některé naléhavé rodinné záležitosti. Jeho jméno bylo v obchodních kruzích dost známé, vzpomněl jsem si na inzeráty Ohlertova peněžního ústavu, a pochopil jsem ihned, že případ, s nímž se nám svěřil, je trapný pro něj osobně a nebezpečný pro jeho obchodní postavení.

Tenhle známý peněžník – mimochodem řečeno, rodem z Německa – měl jediného syna Williama, kterého udělal svým plnoprávným společníkem. Pětadvacetiletý mladík, dosud svobodný, měl však k velké žalosti svého otce větší smysl pro knihy básní a filozofických úvah než pro hlavní účetní knihy. Byl to snivý, věčně zahloubaný mladík, kterému chyběla schopnost rozhodnout se k nějakému činu a který se pokládal za velkého, originálního myslitele a básníka. Snad k tomu přispělo i to, že několik jeho básniček uveřejnily německé noviny vycházející v New Yorku. To by nebylo ještě to nejhorší. Mladý muž však připadl na myšlenku, že napíše velkou tragédii s hlavní postavou šíleného básníka. A rozhodl se hned, že se pustí do odborných medicínských a psychiatrických studií o problémech šílenství. Zanedlouho se vžil do vymyšlené postavy tak dokonale, že sám začínal být přesvědčen o vlastním šílenství. V té době se jeho otec seznámil s jakýmsi psychiatrem, prý někdejším asistentem slavných

lékařů, který se právě zabýval myšlenkou zřídit velké sanatorium pro léčení duševních chorob. Co jiného mohlo znepokojeného otce napadnout než požádat psychiatra, aby jaksepatří přešetřil Williamův duševní stav? Stalo se, jak si otec přál, všechno bylo v nejlepším pořádku, vyvinulo se z toho dokonce důvěrné přátelství mezi lékařem a mladým Ohlertem. A vyvinul se z toho i docela neočekávaný konec: lékař i William jednoho krásného dne zmizeli, jako když se po nich země slehne. Začalo pátrání, starý Ohlert sháněl zprávy, kde se dalo, a k svému nesmírnému úžasu zjistil, že odborník na psychiatrii je vlastně odborníkem na podvody, že to je jeden z těch pokoutných mastičkářů, kterými se to tehdy ve Státech doslova hemžilo.

Dozvěděli jsme se, že ten člověk si dával jméno Gibson, a podle popisu a bydliště jsme zjistili v ústavní kartotéce, že to je naše stará známá firma, člověk, po kterém už delší dobu paseme. Dokonce jsme v kartotéce vystrachali i jeho podobenku – když jsme ji Ohlertovi ukázali, poznal „psychiatra“ okamžitě.

Tenhle Gibson, podvodník prvního řádu, se potloukal už léta po Spojených státech a Mexiku. V místě, kde dosud bydlel, o něm samozřejmě už nevěděli: Ohlertovi řekli, že zaplatil činži a odjel neznámo kam. Ale především dostal Ohlert telegram od svého dobrého obchodního přítele v cincinnatské bance, oznamující, že ho navštívil William, že si vyzvedl pět tisíc dolarů a že prý cestuje do Louisvillu za nevěstou. Žádná nevěsta ovšem neexistovala, to byla lež jako věž, a když jsme dali jedno k druhému, vycházelo z toho, že „psychiatr“ svého nemocného krátce a dobře unesl. Ohlert byl v peněžním světě víc než známý, měl dobré jméno, a bylo jasné, že šarlatán toho hodlá docela bezostyšně využít, aby se na jeho účet lacino a rychle obohatil. Dalo se tomu zabránit jenom jediným způsobem: co nejrychleji nemocného mladíka přivést zpátky domů.

Josy Tailor počítal od začátku docela samozřejmě s tím, že se případu ujmu. Dostal jsem od Ohlerta všemožná doporučení i plné moci a fotografii mladého Williama a odjel jsem do Cincinnati k Ohlertovu příteli. Dozvěděl jsem se, že mladý William přišel do banky osobně se svým

přítelem, z kterého se pochopitelně nevyklubal nikdo jiný než náš výtečník Gibson. William prý vypadal spokojeně, živě se bavil se svým společníkem a nic podezřelého na něm nebylo. Jen se prý nesmírně těšil do Louisvillu. V Louisvillu jsem dvojici bohužel už nezastihl: podařilo se mi jen vypátrat, že odcestovali do Saint Louisu. Tady se historie opakovala. Nebyli tam už, tentokrát zase odjeli do New Orleansu, prý parníkem po Mississippi. Měl jsem sotva čas pozdravit svého starého přítele puškaře Henryho. Přivítal mě s otevřenou náručí a za žádnou cenu mě nechtěl pustit, musel jsem mu rukoucáním slíbit, že se co nejdřív zas u něho ukážu a že se vrátím na Západ. Jenže čas kvapil a podvodníkovi se dílo dařilo. Všude to bylo stejné: v Louisvillu, v Saint Louisu, v New Orleansu navštívil mladý William se svým společníkem otcovy obchodní partnery, pobesedoval s nimi a – vyzvedl si větší peněžní částku. Dostal jsem od Ohlerta staršího seznam obchodních přátel, mohl jsem tedy jít najisto a ostatní aspoň varovat a požádat, aby neprodleně podali zprávu, kdyby se u nich William se svým vykutáleným doktůrkem snad zastavili.

Ale to bylo také všechno, co se dalo podniknout. Pro vlastní klid jsem informoval i místní policii, ačkoliv jsem nevěřil, že by mi mohla v té věci nějak zvlášť pomoci. A tak jsem vězel v babylonu neworleanských ulic a uliček, bloumal mezi proudy lidí, potil se v poledním pichlavě žhnoucím slunci a přemýšlel, co počít dál.

Když jsem tak procházel širokou, krásnou ulicí Common Street, padl mi náhodou do oka velký vývěsní štít lákající chodce na doušek pravého plzeňského piva. Představil jsem si v duchu sklenici řízného, studeného nápoje, pěkně načepovaného, s čepicí pěny, a v tom jižním vedru se mi okamžitě začaly sbíhat sliny. Pár hltů by opravdu přišlo k chuti!

Ve výčepu bylo nabitó. Plzeňské si zřejmě i tady získalo všeobecnou oblibu, protože mi trvalo hezkou chvíli, než jsem vůbec objevil volné místo u stolku, až někde vzadu v samém rohu. Byly tam dvě židle, jedna volná, jedna obsazená mužem, jehož pouhý zevnějšek stačil, aby každého druhého návštěvníka odradil od přisednutí. Ačkoliv pohled na toho člověka nebyl povzbuzující, požádal jsem ho o dovolení, jestli si mohu přisednout a vypít u stolku svou sklenici piva.

Tváří mu přelétl soucitný úsměv. Změřil si mě zkoumavým, skoro pohrdavým pohledem.

„Jestlipak máte peníze, pane?“ zeptal se.

Byl jsem tou otázkou trochu udivený.

„Samozřejmě že mám!“ řekl jsem.

„Tolik, abyste zaplatil útratu?“

„To si myslím!“

„*Well!* Tak mi pro všechno na světě řekněte, proč se ptáte, jestli si můžete přísednout? Že vy nejste Američan? *Greenhorn*, co? Ale to je jasné, nemusíte mi nic vykládat – jen se tu uveleďte, klidně si dejte nohy na stůl a každému, kdo by proti tomu něco namítal, strihněte jednu za ucho.“

Musím přiznat docela po pravdě, že ten člověk na mě udělal dojem. Jeho slova byla ovšem urážlivá, a měl jsem pocit, že bych je rozhodně neměl nechat jen tak, bez odpovědi. Posadil jsem se a zdvihl obočí:

„Ani jedno, ani druhé, *sir!* Ani Američan, ani *greenhorn*. A ty vtípky si vyprošuju; i když jsem mladší – na zdvořilost si potrpím!“

„*Pshaw!*“ řekl se svrchovanou lhostejností a mávl rukou, jako by odháněl dotěrnou mušku. „Snad byste se zbytečně nerozčiloval! Bylo by vám to tak jako tak na nic! Zle jsem to nemyslel – a nevím, jak byste to chtěl narafičit, abych si o vás změnil mínění. *Old Death* není z měkkého těsta, aby se kvůli jedné větě honem honem obracel na čtyráku!“

Old Death!

Tak tenhle člověk byl *Old Death!*

Slyšel jsem už o tomhle známém *westmanovi*. Slyšel jsem toho dokonce tolik, že i kdyby z toho byla pravda jen desetina, byl by to báječný chlapík, skvělý lovec, a stopař, před jakým se musí hluboce smeknout. Vyprávělo se o něm u táborových ohňů za Mississippi, ale jeho jméno znali i při pobřeží, snad ve všech městech na Východě. Prožil léta a léta na Západě, a třebaže byl nesčetněkrát v nepředstavitelně svízelných situacích, nikdy si neodnesl ani šrám. Pověřiví lidé si dokonce šuškali cosi o tom, že je *nezranitelný*. Přitom nikdo kale nevěděl, kdo to vlastně je: *Old Death*, *Stará smrtka*, bylo jeho válečnické

jméno, a když jsem se na něj díval, na jeho suchou, vyzáblou, kostmi doslova chrastící postavu, musel jsem uznat, že lepší přezdívku nemohl dostat.

Seděl tu teď přede mnou, hubený, nahrbený, v plandavých kožených kalhotách a v kožené lovecké košili, která se za ta dlouhá léta, co ji nosil, srazila dobře na půlku původní délky, takže přikrývala sotva předloktí. Z rukávů vyčuhovaly ruce jak hůlky a kosti a klouby na nich vystupovaly tak zřetelně, jako by byly potaženy jen proužkem kůže. A ta hlava! Z loveckého úboru vyčníval předlouhý krk, jehož obratle byste mohli spočítat po jednom, a ohryzek v hrtanu vypadal na svrasklé, suché kůži, jako by se kývala kostička v malém pytlíku. Oči zapadlé až hluboko do důlků, lebka dokonale holá, bez jediného vlásku, líce strašidelně vpadlé, výrazně vyčnívající čelisti s ostrou bradou, tupý nos s ohromnými dírkami – skutečně, na téhle lebce nebylo snad ani pět lotů masa.

Nohy vypadaly zrovna tak vyzáble, a k tomu vězely v jakýchsi dvou pouzdrech vyříznutých z jednoho kusu koňské kůže, které se jen vzdáleně a s notnou dávkou fantazie mohly nazvat botami. Ovšem ostruhy měly, dokonce s kolečky, která tu zastupovala dvě stříbrná mexická pesa.

Vedle *westmana* leželo na podlaze sedlo s úplným koňským postrojem a o něco dál stála opřená o zeď dlouhá kentucká puška, dnes už tak vzácná, neboť na jejích místa nastoupily účinnější zbraně – zadovky. Jinak byl *scout* ozbrojen jen Bowieovým nožem a dvěma revolvry, jejichž rukojeti bojovně trčely za pasem. Opasek, takzvané zlaté prasátko, byla jakási kožená hadice, kam se zastrkovaly peníze, potvrzenky, zbytky jídla i všelijaké drobnosti, a byl kolem dokola ověšený indiánskými skalpy, velkými asi jako kávový talířek. Starý stopař je patrně vlastnoručně odebral svým přemoženým nepřátelům.

Boardkeeper, sklepník, mi přinesl pivo. Zvedl jsem sklenici a chystal se ji vyprázdnit na jeden lok, když mě lovec nečekaně znova oslovil:

„Ne tak rychle, *sir!* Nejdřív si přitůkneme! Slyšel jsem, že tam u vás za mořem se to tak dělá!“

„To máte pravdu... mezi dobrými přáteli a známými!“ řekl jsem zvolna, jako bych váhal, mám-li si přitůknout.

„Ale co!“ zavrčel. „Jen se neupejte! Jednou tady spolu sedíme, nebudeme přece na sebe cenit zuby! Na zdraví! Já nejsem žádný špión ani žádný podfukář, snad to se mnou na čtvrt hodinku můžete zkusit!“

To znělo trochu jinak. Přitukl jsem si sklenicí a upil.

„Souhlasím! Když říkáte, že jste Old Death, vím, že jsem se nedostal do špatné společnosti.“

„Ale! Dokonce mě znáte? Tím líp, aspoň mi to ušetří dlouhé výklady. Pojdme se radši bavit o vás – proč jste přišel do Států?“

„Proč sem asi lidi chodí? Zkusit, jestli mi tu nebude přát víc štěstí,“ řekl jsem, abych dal nějakou věrohodnou odpověď.

„Zase jeden! Tam v Evropě si každý myslí, že tu stačí nastavit prkenici, a už do ní nalítají modroučké dolary samy od sebe. Jednou to někomu vyjde, a noviny hned o tom popíší spousty stránek. Ale o těch stovkách a tisícovkách lidí, co v té rvačce o štěstí podlehnou a přijdou o všechno, samozřejmě ani muk. A co vy – vy už jste to svoje štěstí chytil za pačesy? Nebo jste mu aspoň na stopě?“

„No totiž,“ utrousil jsem rozpačitě. „Snad spíš to druhé...“

„Tak vezte rozum do hrsti, ať tu stopu neztratíte! Není to tak lehké! Víte, že jsem starý, zkušený *scout*, ale drapnout štěstí se mi ještě nepodařilo – to ne! A tisíckrát už jsem myslel, že stačí natáhnout ruku, a zatím... *castle in the air*, jako vzdušné zámky, co si je lidi vymýšlejí.“

Old Death mávl rukou. Mluvil nějak hořce, zklamaně, díval se podmračeně před sebe na podlahu, snad očekával, že na to něco řeknu. Když jsem se neozýval, zvedl po chvíli oči a pokračoval:

„Divíte se nejspíš, že starý *scout* vzdychá jako městská slečinka. Mám něco za sebou, mladý muži! Když jsem byl ve vašich letech, taky jsem si leccos představoval a nedal na dobré rady. Dokonce jsem si myslel, že jsem kdoví oč chytřejší než moje matka, která pro mě vyhlédla docela solidní životní dráhu... Dejte si pozor, aby se vám nakonec nevedlo jako mně!“

„Co tím myslíte?“

„Že jste moc měkká povaha! Je to z vás zrovna cítit! Kdyby vás uviděl nějaký indián, ty vaše pečlivě ulízané vlasy a obleček bez jediného

smítka – tak leknutím natáhne brka. Víte, jak se tak na vás dívám – vy vůbec nejste typ, který by měl hledat štěstí zrovna tady...“

„To taky nemám v úmyslu!“

„Ale! A můžete být od té dobroty a prozradit mi, kdo vlastně jste?“

„Já jsem studoval...“

Starý *westman* se jenom útrpně pousmál – totiž domníval jsem se, že se usmál: stáhl křečovité svaly a v jeho kostlivčím obličejí to dopadlo jako jizlivý úšklebek. Zvrátil se přitom dozadu do židle a pozoroval mě chvíli, potřásaje soucitně hlavou.

„Ale, ale, ale! To jste tedy provozoval něco ohromně záslužného. A vy si na tom samozřejmě obrovsky zakládáte! No určitě! Vidím vám to na

nose! Jenže podle mých nespočetných zkušeností lidi tohohle typu mají nejmenší naději ze všech, že se na ně tady ve Státech usměje štěstí. Máte vůbec nějaké místo?“

„Mám – v New Yorku.“

„A co to je zač?“

Řekl to tak zvláštním, chápavým a současně zas útrpným hlasem, že jsem nebyl s to odmítnout odpověď. Ale pravdu jsem samozřejmě prozradit nesměl.

„Jsem ve službách jednoho peněžníka...“ odpověděl jsem vyhýbavě. „Něco tady pro něj vyřizuji.“

„Ale!“ *Westmanovo* zřejmě oblíbené slovíčko znělo tentokrát tónem jistého uznání. „Tak to jste si to namířil mnohem lepší cestou, než jsem si myslel... Hm, hm... Radím vám, držte se svého chleboďárce jako klíště! Nemyslete si, že se podaří každému študiózu chytit takovou příležitostí! A dokonce v New Yorku! No, jestli vás poslal až sem na Jih, má k vám velkou důvěru. V tom jsem se tedy mýlil, a řeknu vám, že jsem docela rád. Tak tedy bankéř... nejspíš máte zařídit nějaké peněžní záležitosti, co?“

„Něco takového.“

Změnil si mě znova ostrým pohledem, pak se zase rozšklebil jako před chvílí:

„A já si myslím, že vím přesně, proč jste do tohohle hnízda přišel!“

Pokrčil jsem rameny:

„Pochybují...“

„Nic mi do toho není,“ mínil starý *scout*, „ale snad vám můžu aspoň trochu poradit. Jestli na sobě nechcete nechat znát, že jste sem přišel někoho hledat, tak si musíte dát trochu pozor na oči! Prohlížel jste si všechny tady ve výčepu tak důkladně, že to bylo nápadné aspoň dvaceti lidem. Kromě toho, sedíte se mnou, a přitom můžete nechat oči na oknech, aby vám neutekla ani noha tam venku... Tak co, mám pravdu, hledáte někoho, nebo ne?“

„Máte pravdu, *sir*,“ přisvědčil jsem. „Potřebuju se nutně setkat s jedním člověkem, a nevím, kde bydlí.“

„Už jste se ptal po hotelích?“

„Bylo to zbytečné. Policie taky nic nezjistila.“

Kůže na obličej se stáhla do křeče, která měla vyjadřovat přátelské pousmání. Zachechtl se tiše a luskl pobaveně prsty:

„Pravý, nefalšovaný *greenhorn*! Nezlobte se kvůli tomu, ale nemohu si pomoci...“

V tom okamžiku jsem si uvědomil, že jsem mu prozradil příliš mnoho. Vzápětí se mi to potvrdilo.

„Tak vy jste sem přijel kvůli nějaké peněžní záležitosti, říkáte? Hledáte nějakého muže a lítáte přitom po všech hotelích, krčmách a ulicích, a k tomu vám ještě pomáhá policie? No, človíčku, to bych se nesměl jmenovat Old Death, abych nevěděl, s kým mám tu čest!“

„Totiž –“ vyhrkl jsem nejistě.

„... totiž s detektivem, se soukromým detektivem, který tady vyřizuje nějakou náramně trapnou rodinnou záležitost a ta zavání hodně zblízka kriminálem...“

Ten člověk byl bystrý, doznal jsem si sám pro sebe, rozmrzelý, ale stále rozhodnutý nepřiznat barvu.

„Všechna čest vašemu bystrozraku, *sir*, ale tentokrát jste střelil vedle!“

„*Well!*“ pokrčil rameny. „To je vaše věc, jestli miníte přiznat barvu nebo ne. Ale jestli nechcete, aby vás prokoukli, nesmíte na to jít takhle dětin-
sky. Vždyť to je jasné jako den! Peněžní aféra, a je v tom patrně namočený některý člen rodiny. A navíc je v tom něco nezákonného, když vám napomáhá policie. Hádám, nejspíš únos někoho z rodiny, a ten únosce drží svou oběť v moci a chce ji využít... Co na mě tak vyjeveně koukáte? Divíte se, jak jsem na to přišel? Podívejte se, dobrý *westman* musí umět podle pár otisků poznat jinší věci! Sesumíruje si z nich třeba cestu z Kanady až sem – a málokdy se přitom zmýlí!“

„Rozhodně máte, *sir*, obdivuhodnou fantazii!“ podotkl jsem v pořádných rozpacích. Nic lepšího mě nenapadlo.

„*Pshaw!* Pro mě za mě můžete zapírat, jak chcete! Já na tom škodný nebudu. Chtěl jsem vám dát pár dobrých rad, protože se tu vyznám, jenže vy asi myslíte, že si stačíte sám se svou chytrostí. To je sice chvályhodné, ale jestli je to taky moudré – o tom bych si dovolil pochybovat.“